



Arrest

nr. 146 279 van 26 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 24 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, via een op 13 augustus 2009 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 maart 2012 de beslissing om verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk te verklaren en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing om verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk te verklaren, die verzoeker op 27 maart 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.08.2009 en aanvullingen op 13.10.2009 en 20.10.2009 werd ingediend door :

[J.S.]

nationaliteit: India

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene diende op 13.08.2009 een aanvraag tot regularisatie in. Pas op 13.10.2009 legde hij een kopie voor van zijn identiteitsbewijs, namelijk zijn Indisch paspoort. Dit kan echter niet aanvaard worden door onze diensten aangezien artikel 9bis uitdrukkelijk stelt dat de aanvraag slechts kan ingediend worden op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt. Wanneer de vreemdeling een kopie van het identiteitsstuk niet overmaakt samen met de inleidende aanvraag 9bis maar pas later, als aanvulling op een eerdere aanvraag, bewijst hij geenszins dat hij op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag over het identiteitsstuk beschikte en voldoet hij dus niet aan deze voorwaarde tot ontvankelijkheid. (arrest RVV 70.708 dd 25.11.2011, arrest RVS 214.351 dd 30.06.2011). De Omzendbrief dd 21.06.2007 stelt overigens expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk moet verklaren wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld.

Het argument dat betrokkene zijn paspoort verloren had en daardoor geen identiteitsstuk kon voorleggen bij de aanvraag 9bis kan niet aanvaard worden aangezien betrokkene niet aantoont dat hij zijn paspoort verloren was.

Bijgevolg is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet voldaan.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker ook op 27 maart 2012 ter kennis werd gebracht, vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op

de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoeker de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

De Raad dient daarenboven vast te stellen dat verzoeker geen middel ontwikkelt dat duidelijk is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Er blijkt ook dat niet hij enig belang heeft bij de vernietiging van deze beslissing, aangezien hem op latere datum een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en het beroep dat hij tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten indiende door de Raad bij arrest nr. 123 236 van 29 april 2014 werd verworpen, zodat de eventuele vernietiging van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zijn rechtstoestand niet kan wijzigen.

3.2. Gelet op het voorgaande dient geen standpunt meer te worden ingenomen over de door verweerder met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid

3.3. Verweerder betwist ook de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Doordat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710);

Doordat de in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt;

Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet;

Doordat de gevatte Rechtsmacht wat deze motiveringsplicht betreft, in de uitoefening van zijn wettelijkheidscontrole, bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624);

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoekende partij ingediend op 13 augustus 2009, in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, ten onrechte onontvankelijk verklaarde;

Terwijl verzoekende partij de schending aan van de "ratio legis" van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanvoert;

Terwijl uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij bij schrijven, gedateerd op 13 augustus 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet indiende om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd: bij dit schrijven was geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gevoegd;

Terwijl bij aangetekend schrijven van 13 oktober 2009 verzoekende partij alsnog een kopie van zijn paspoort overmaakte, met het verzoek om dit stuk te voegen bij zijn reeds ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf;

Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat artikel 9bis uitdrukkelijk stelt dat de aanvraag slechts kan ingediend worden op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en dat de op latere datum overgemaakte kopie van het paspoort van verzoekende partij niet kan worden aanvaard, omdat het in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bedoelde identiteitsdocument dient te worden gevoegd bij de inleidende aanvraag om machtiging tot verblijf en dit document niet meer achteraf als aanvulling op de eerdere aanvraag, terwijl de aanvraag om machtiging tot verblijf nog in behandeling is, bij de aanvraag kan worden gevoegd;

Doordat verwerende partij dienaangaande verwijst naar de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006: De omzendbrief d.d 21 juni 2007 stelt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk moet verklaren wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld;

Terwijl teneinde de draagwijdte van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te bepalen, in de eerste plaats dient te worden gekeken naar de uitdrukkelijke bewoordingen en naar de parlementaire voorbereiding van dit wetsartikel;

Terwijl artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon*

Terwijl uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoon" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12) en dat uit deze terminologie voortvloeit dat een vreemdeling, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken: Uit het advies van de Raad van State bij de wetswijziging blijkt eveneens duidelijk dat "beschikken" dient geïnterpreteerd te worden als "overleggen" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 184);

Terwijl de wetgever stelt dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document "de identiteit onzeker is" en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33): Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een identiteitsdocument dient te worden overgemaakt in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf teneinde zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager, zonder dat hierbij de uitdrukkelijke vereiste wordt gesteld dat dit document bij de inleidende aanvraag zelf zou moeten worden gevoegd;

Terwijl noch uit de wettekst, noch uit de memorie van toelichting bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat het uitgesloten zou zijn om, vooraleer het bestuur een beslissing nam, een ontbrekend document nog toe te voegen aan een reeds ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf;

Terwijl in casu verzoekende partij, vooraleer een beslissing werd genomen betreffende de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, een kopie van zijn paspoort overmaakte (er bestaat hier geen discussie over);

Terwijl verwerende partij derhalve, op het ogenblik dat hij zich uitsprak over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, over een door verzoekende partij overgemaakt identiteitsdocument beschikte, waardoor hij in de mogelijkheid was om zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager;

Terwijl hiermee voldaan is aan de doelstelling die de wetgever heeft vooropgesteld;

Terwijl de door verzoekende partij overgemaakte kopie van zijn paspoort dient te worden beschouwd als een aanvulling op de reeds hangende aanvraag om machtiging tot verblijf en derhalve als een integraal onderdeel van deze aanvraag;

Terwijl bijgevolg verwerende partij dan ook geenszins rechtmatig kan stellen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet vergezeld ging van een kopie van een paspoort of een identiteitskaart;

Terwijl in de omzendbrief van 21 juni 2007, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, wordt bepaald dat een kopie van het identiteitsdocument, of de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting, dient opgenomen te zijn in de verblijfsaanvraag;

Terwijl deze omzendbrief er slechts toe strekt "de voor de gemeenten relevante wijzigingen toe te lichten. De bepalingen van deze omzendbrief, die geenszins kan worden beschouwd als zijnde een verordenende omzendbrief, dienen te worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de wil van de wetgever;

Terwijl er bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de stelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dat een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is wanneer een vreemdeling het in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bedoelde identiteitsbewijs niet bij de initiële aanvraag om machtiging tot verblijf voegt, doch dit stuk in een aanvullend schrijven aan het bestuur ter kennis brengt - het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt;

Terwijl verwezen wordt naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV van 3 april 2009, 25.612, RvV van 30 april 2009, 26.821, RvV van 27 mei 2009, 27.754, RvV van 28 mei 2009, 27.944 en RvV van 15 juni 2009, 28.720;

Terwijl in de bestreden beslissing verwerende partij verwijst naar het arrest van 25 november 2011, met nummer 70708 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en naar het arrest van 30 juni 2011 van de Raad van State, met nummer 214.351: dat in dit verband erop gewezen dient te worden dat de feiten die aanleiding gaven tot beide arresten totaal verschillend zijn van huidig geschil: het arrest met nummer 70.708 heeft betrekking op de vrijstellingsvoorwaarde, voorzien in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet: in casu betreft het een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, ingediend op het moment dat er nog geen definitieve beslissing over de asielaanvraag van de aanvrager werd genomen, terwijl het arrest met nummer 214.351 een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betreft waarbij de verzoekende partij haar identiteit trachtte aan te tonen aan de hand van een paspoort met een verstreken geldigheidsduur;

Terwijl in geen enkel opzicht verwerende partij de aangehaalde rechtspraak dienstig kan gebruiken om de motivering in de bestreden beslissing te verantwoorden;

Terwijl de wetgever "een systeem (heeft) willen uitwerken waarbij de identiteit van de personen die geregulariseerd worden, vaststaat" en dat er in casu geen enkele discussie bestaat over de identiteit van verzoekende partij nu hij deze heeft bewezen aan de hand van zijn paspoort, zoals onbetwistbaar blijkt uit een beslissing ten aanzien van hem genomen op dezelfde datum nl. d.d. 21 maart 2009, betreffende een aanvraag van verzoekende partij, ingediend op datum van 18 december 2009, met aanvullingen op 9 juni 2011, 14 september 2011, 21 september 2011, 13 oktober 2011, 5 december 2011 en 1 februari 2012 (stuk 2);

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en een schending van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet in zich draagt;"

4.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals verzoeker terecht aangeeft, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekers aanvraag om tot een verblijf in België te worden gemachtigd onontvankelijk is omdat verzoeker naliel bij deze aanvraag een kopie van een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een identiteitskaart te voegen en hij evenmin aantoonde vrijgesteld te zijn van deze vereiste. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet worden geduid dat de voorwaarde dat een vreemdeling moet beschikken over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen. Die voorwaarde is immers in voormelde wetbepaling opgesteld in identieke bewoordingen als aanvankelijk in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het geval was en het Grondwettelijk Hof heeft daarover in zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 uitdrukkelijk gesteld dat het gaat om "een ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot het bezit van een identiteitsdocument".

De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag (RvS 24 juli 2013, nr. 224.393).

In voorliggende zaak is het niet betwist dat verzoeker geen identiteitsdocument, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd van 13 augustus 2012 voegde en dus niet aantoonde dat hij op dat ogenblik over een dergelijk identiteitsstuk beschikte.

Door erop te wijzen dat de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 geen verordenende werking heeft en dient te worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en door te benadrukken dat hij via een op 13 oktober 2012 gedateerd schrijven een kopie van zijn paspoort overmaakte maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder voormelde wetsbepaling heeft geschonden door vast te stellen dat bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 augustus 2012 geen identiteitsstuk werd gevoegd en hieruit af te leiden dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Verzoekers verwijzingen naar een aantal arresten en zijn beschouwingen omtrent het al dan niet dienstig karakter van de rechtspraak waarnaar verweerder in de eerste bestreden beslissing refereert laten op zich evenmin toe te besluiten dat verweerder een incorrecte toepassing maakte van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerders standpunt vindt immers steun in de meer recente vaste rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256; RvS 13 augustus 2012, nr. 8879 (c); RvS 24 juli 2013, nr. 224.392; RvS 24 juli 2013, nr. 224.393).

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK